

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.994/2018/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Balázs Nóra ügyvéd (**felperesi jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a dr. **jogtanácsos neve** kamarai jogtanácsos által képviselt **Innovációs és Technológiai Minisztérium** (1011 Budapest, Fő utca 44-50) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. február 28. napján meghozott 24.P.25.281/2016/29. számú ítélete ellen a felperes 32., 33. sorszámon előterjesztett, 36. és 38. sorszámon kiegészített, valamint 41. sorszámon pontosított fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint kereseti és 136.000 (százharminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 1.100.000 forint kárának és ennek 2008. január 1-től számított kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 349. § (1) és 339. § (1) bekezdése alapján. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az alperes azzal, hogy az elmeorvosi vizsgálatát rendelte el, a jóhírnevét megsértette.

A követelését arra alapította, hogy az alperes jogelődje a 2008. január 12-én benyújtott kérelmére jogellenesen tagadta meg a nem nyilvános fel- és leszállóhely üzemeltetési engedély kiadását, mely miatt sétarepülési tevékenységet folytatni nem tudott.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Arra hivatkozott, hogy a felperes a követelés alapjául szolgáló tényeket nem adta elő, így a konkrét károkozó magatartást sem jelölte meg. Állította a felróhatóság hiányát, illetve azt, hogy jogelődje nem a felperes elmeorvosi vizsgálatát, hanem jogszabályban biztosított lehetőségével élve, soron kívüli repülőorvosi alkalmassági vizsgálatát rendelte el. Ez a hatósági eljárás azonban önmagában nem eredményezi a jóhírnév sérelmét.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 55.000 forint perköltséget.

Ítéletének indokolásában idézte a Ptk. 349. § (1) és 339. § (1) bekezdését. Megállapította, hogy a felperes a rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette, ezért a továbbiakban a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti szükségképpen feltételek fennállását vizsgálta. Kifejtette, a felperesnek abból,

hogy hatósági engedély hiányában az egyéni vállalkozói tevékenységét évekig nem folytathatta, nem vitásan kára származott. Az alperest ezen kár megtérítésére kizárólag abban az esetben lehet kötelezni, ha a kárt az alperes jogellenes és felróható magatartása okozta, vagyis ilyen alperesi magatartásra vezethető vissza, hogy a felperes nem kapott fel- és leszállóhely üzemeltetési engedélyt. A kárt okozó konkrét jogellenes tevékenységet vagy mulasztást a felperesnek kellett megjelölnie, aki felhívásra a közigazgatási bíróság által előírt együttműködési, illetve tájkoztatási kötelezettség megsértésére és a megismételt hatósági eljárásban indokolatlanul kibocsátott hiánypótlási felhívásokra hivatkozott. Ezzel a közigazgatási hatósági eljárás részcselekményeit kifogásolta. Nem jelölte meg azonban konkrétan, hogy az együttműködési és tájkoztatási kötelezettség elmulasztása az alperesi jogelőd eljárásában miként érhető tetten, ebben a körben is csupán a hiánypótlási felhívás indokolatlan kibocsátására hivatkozott. Azt azonban, hogy a felhívás okszerűtlen volt, mert az ott megjelöltek nem voltak hiányok, a felperes nem bizonyította. Mindezek miatt a felperes által megjelölt magatartások jogellenessége nem volt megállapítható. A jó- hírnév megsértésének megállapítására irányuló kereseti kérelmmel kapcsolatban az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy jogellenes alperesi magatartás hiányában az alperes eljárásával összefüggésben a személyiségi jogainak megsértése nem állapítható meg. Önmagában az orvosi vizsgálat mint hatósági eljárás kezdeményezése nem minősülhet a jóhírnevet megsértő magatartásnak.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen a elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresete teljesítését, míg másodlagos kérelmében annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Álláspontja szerint beadványaiban több helyen is felsorolásszerűen hivatkozott az alperes kártérítési felelősségét megalapozó magatartásokra, megjelölte miben áll jogellenességük, és hogyan járt volna el az alperesi szerv jogszerűen. A többször módosított keresetében a 2004. évi XCI. törvény (Ket.) 1. § (1)-(4) bekezdéseinek megsértését állította jogalapként, kiemelve ezek közül a (2) bekezdést. Kifejtette, hogy 2008-ban az alperesi hatóság minden alap nélkül utasította el a kérelmét. Ismertette a közigazgatási bírósági döntéseket, és hogy az eljáró bíróságok jogszabálysértésekre vonatkozó okfejtéseivel egyetért. Álláspontja szerint a 2008-as kérelem beadásától a teljes eltelt időben folyt eljárások összességét egyben kell vizsgálni, és nem abból kell kiindulni, hogy a kifogásolt eljárásbéli jogsértések, alapelvsértések részcselekményekre korlátozódnak-e. Előadta, hogy az elsőfokú bíróságnak figyelembe kellett volna vennie mindazon eljárási szabálysértéseket, melyekre az eljárásban tartalmilag hivatkozott, és értékelnie kellett volna a közigazgatási bíróságok által megállapított jogszabálysértést is. Kifejtette, hogy az alperesnek a 2008 óta kifejtett magatartásai, eljárása összességében vezetett arra, hogy a keresetben megjelölt összegű kára keletkezett. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a rendelkezésére álló adatokat, tényeket, az általa megállapított tényállásból helytelen következtetéseket vont le, és döntése ellentétes az iratok tartalmával. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó, a tárgyalás megismétlését vagy kiegészítését szükségessé tevő lényeges eljárási szabálysértést nem jelölt meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes fellebbezési kérelme a kereseteit elutasító elsőfokú ítélet megváltoztatására és keresetei teljesítésére irányult, ezért az elsőfokú ítéletnek nem volt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította, meg és az ítélet az érdemi döntésével, annak indokaival is egyetértett, a helyes indokokat nem ismétli meg, azokra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján visszautal. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni.

A felperes a keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítéséhez való jogát érvényesítette. Ez a jog kizárólag akkor érvényesíthető eredményesen, ha a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt előfeltételek mellett a kártérítésnek a Ptk. 339.§ (1) bekezdésében írt valamennyi szükségképpeni feltételét megalapozó tény - a jogellenes magatartás, a bekövetkezett kár és a kettő közötti okozati összefüggés - előadott és bizonyított. Amennyiben bármely szükségképpeni feltétel hiányzik, a kártérítési kereset nem teljesíthető.

A legutoljára módosított és fenntartott keresetében (24.P.25.281/2016/12. számú tárgyalási jegyzőkönyv harmadik oldal) a felperes 2008-ban bekövetkezett kárának a megtérítését kérte. Ennek a követelésének alapjául egy későbbi károkozó magatartást jelölt meg, nevezetesen a 2010-ben kezdődő megismételt hatósági eljárásban kiadott indokolatlan hiánypótlási felhívást, és a tájékoztatási kötelezettség elmulasztását, mely magatartások nyilvánvalóan nem lehetnek okozói a két évvel korábbi, állított kárnak. A kártérítési igény az okozatosság logikai szabályaiból következően azért is alaptalan, mert a felperes a kárát abból eredeztette, hogy tevékenységi engedély hiányában nem tudta folytatni a repülést, ugyanakkor az engedély kiadása tárgyában folyó eljárás érdemi vizsgálat nélküli megszüntetését nem sérelmezte. Ebből pedig ugyancsak az következik, hogy a megszüntetést megelőző, kifogásolt eljárási cselekmények nem állnak okozati összefüggésben az állított kárral.

A felperes a fenntartott keresetében a kárát sem jelölte meg, pusztán azt adta elő, hogy 1.100.000 forint vagyoni kára megtérítését kéri, azt azonban elmulasztotta megjelölni, hogy ez a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerinti károk közül melyik kár.

A másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából azt a megállapítás, miszerint „nem vitás, hogy a felperesnek abból, hogy egyéni vállalkozói tevékenységét hatósági engedély hiányában évekig nem folytathatta, kára származott”. Az alperes ugyanis az eljárás folyamán mindvégig vitatta a kár tényét, és azt a jogellenesség és az okozati összefüggés hiánya miatt az elsőfokú bíróság helyesen nem is vizsgálta.

Mindezek alapján az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért az ítélet az Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére. Az alperes másodfokú perköltsége jogi képviselőjének munkadíja volt, melyet az ítélet az 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapított meg, és összegét a (6) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban végzett képviselői tevékenységre figyelemmel mérsékelte. A felperes az illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen meg nem fizetett fellebbezési illeték megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles. A felperes az illetékfeljegyzési joga ellenére a marasztalásra irányuló keresetét figyelembe véve 66.000 forint kereseti illetéket fizetett meg. Emellett azonban ezzel a keresettel valódi tárgyi halmazatban álló megállapítási keresetet is előterjesztett, melynek az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja szerinti illetékalap figyelembevételével számított 36.000 forint illetékét az állam előlegezte. A pervesztessége miatt a felperes ezt a kereseti illetéket is köteles megfizetni az állam javára a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2019. január 31.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Gyuris Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: